04/06/2020

«Είμαι από την οικογένεια του Παπαφλέσσα»

/ Ομογένεια

Στις αρχές Μαρτίου του 2020, λίγες ημέρες πριν επιβληθεί το μέτρο της απαγόρευση των συγκεντρώσεων εξαιτίας του κορωνοϊού, πραγματοποιήθηκε στην προβλήτα Princes Pier της Μελβούρνης αντάμωμα Ελλήνων μεταναστών που έφτασαν στην Αυστραλία με τα καράβια «Πατρίς», «Ελληνίς» και «Αυστραλίς». Στην εκδήλωσε βρέθηκε και η κ. Σταυρούλα Μπάρα-Δικαίου που μίλησε στο SBS Greek.

BY PANOS APOSTOLOU – SBS GREEK

«Είμαι από την οικογένεια του Παπαφλέσσα». Δεν χρειάστηκε καν να ξεκινήσουμε με κάποια ερώτηση και η κ. Σταυρούλα Μπάρα-Δικαίου, ήδη μάς έδωσε την πρώτη είδηση. Η ομογενής από τη Μελβούρνη γεννήθηκε στο σπίτι του Παπαφλέσσα, στην Πολιανή, ένα ορεινό χωριό της Μεσσηνίας και μόλις 21 χιλιόμετρα από την Καλαμάτα.

Απόγονος του Παπαφλέσσα, λοιπόν, του κατά κόσμον, Γεωργίου Δικαίου του ήρωα αυτού της Ελληνικής Επανάστασης του 1821, ο οποίος έχει μείνει γνωστός στις συνειδήσεις των Ελλήνων και ως ο «Μπουρλοτιέρης των ψυχών».

«Έχω γεννηθεί στο σπίτι του Παπαφλέσσα και έχω μεγαλώσει εκεί. Και ο πατέρας μου ήταν παπάς και τα αδέρφια μου, παπάδες, συνεχίζουν από την γενιά του Παπαφλέσσα. Τώρα, έχουμε αγόρια στην οικογένεια, αλλά δεν νομίζω να ενδιαφέρονται να γίνουν παπάδες», είπε στο SBS Greek.

Η κ. Μπάρα-Δικαίου, στην εφηβεία της ζούσε στην Γλυφάδα και αναχώρησε από τον Πειραιά τον Δεκέμβρη του 1955, σε ηλικία 18 ετών.

«Ήμουν πολύ άρρωστη πάνω στο καράβι, δεν έτρωγα τίποτα. Ο πατέρας μου, έξυπνος άνθρωπος, πριν φύγουμε από την Ελλάδα, μου πήρε μπισκότα για να τρώω στο ταξίδι».

Πάνω στο καράβι έκανε Χριστούγεννα και Πρωτοχρονιά : «Η παρέα μου, μου έλεγε να πάω να πάρω κι εγώ να πιω μια μπίρα γιατί κερνούσαν στο πλοίο λόγω της ημέρας. Πικρές ημέρες! Εγώ ήμουν στο κρεβάτι και πονούσα και ο κόσμος χόρευε».

Έφτασε στη Μελβούρνη στις 6 Ιανουαρίου του 1956. «Δεν μου έκανε καμία εντύπωση, το Port Melbourne τότε δεν ήταν όπως είναι σήμερα. Πήραμε ταξί και πήγαμε στο Carlton όπου έμενε ο αδερφός μου».

Τον σύζυγό της τον είχε γνωρίσει απ’ την Ελλάδα, και παντρεύτηκαν ένα χρόνο μετά την άφιξή της στην Αυστραλία, το 1957. «Ήταν τυχερός ο γάμος μου», λέει.

Μετά από τρία χρόνια έκανε το πρώτο της παιδί, έναν γιο, ο οποίος δεν βρίσκεται πια στη ζωή.

«Τον γιο μου, τον έχασα σε ένα αυτοκινητιστικό δυστύχημα. Ήταν μόλις 37 ετών. Ήταν αρραβωνιασμένος με μια Αυστραλή. Καλή κοπέλα. Όταν έχασα τον γιο μου, δεν έχασα επαφή μαζί της, την κράτησα κοντά μου, τη βοήθησα. Κι αυτή όμως με σεβόταν πολύ. Φορούσε τα μαύρα της και ερχόταν στο κοιμητήριο κάθε μέρα μαζί μου».

Η κ. Μπάρα-Δικαίου έχει και μια κόρη, η οποία τώρα είναι παντρεμένη. Επτά μήνες μετά την γέννησή της, ο σύζυγος της ομογενούς αρρώστησε με καρκίνο. «Εγγλέζικα δεν ήξερε, τα νοσοκομεία δεν ήταν τότε όπως είναι τώρα».

Η πρώτη της δουλειά ήταν ράφτρα, έραβε φουστάνια. Μετά εργάστηκε ως βοηθός νοσοκόμα στο Νοσοκομείο Alfred Hospital και στην μονάδα αντιμετώπισης λευχαιμίας. Εκεί όμως τραυματίστηκε και έχασε τη δουλειά της.

Αργότερα αρρώστησε και ο άνδρας της. «Είχε άνοια και τον είχα για δέκα χρόνια σε κέντρο φροντίδας ηλικιωμένων. Τώρα αναπαύθηκε, δεν ήταν ζωή αυτή που είχε», λέει στο **SBS Greek**.

«Έχασα τη δουλειά, έχασα το παιδί μου, έχασα τον άνδρα μου... Τι να κάνουμε! Η ζωή δεν χαμογελάει πάντα! Κοίτα, σήμερα έχει λιακάδα, αύριο θα έχει συννεφιά [...] Η ζωή μου ήταν διαδρομή Κοιμητήριο – Γηροκομείο».

Την Καλαμάτα επισκέφτηκε μαζί με την κόρη της, πρώτη φορά και είκοσι χρόνια μετά την άφιξή της στην Αυστραλία.

«Η Καλαμάτα ήταν ωραία, και πολύ πιο ωραία απ' όταν την είχα δει τελευταία φορά. Το όνειρό μας ήταν, και πάντα το έλεγα στον άντρα μου, να γυρίσουμε πίσω στην Καλαμάτα. Έστω και με ένα μεροκάματο εκεί, θα τα καταφέρναμε».

«Να σου πω κάτι; Ο μεγαλύτερος καημός μου είναι που ήρθα στην Αυστραλία. *I never be happy*», μας είπε στα Αγγλικά. Δεν μπορούσε να το πει στην μητρική της γλώσσα...

Καθόλη τη διάρκεια της κουβέντας μας, μασούσε μια «λόλα», όπως μας την είπε. Δηλαδή μια καραμέλα. «Μου αρέσουν, είναι γλυκές!», είπε και κοίταξε πάλι προς τον ωκεανό!

ΑΚΟΥΣΤΕ ΗΧΗΤΙΚΑ ΤΟ ΡΕΠΟΡΤΑΖ ΑΠΟ ΤΟ SBS GREEK